

לא יכלמו לנצח כל החוסים בך - אמונה ובטחון

בך בטחו אבותינו

• אמונה פשוטה ללא התחמיות •

השגחה פרטית ומדוקדקת, ורק בכך יקיים חובתו [ובגמרא שם הוסיפו עוד "תנא, וכן בהלל וכן בקריאת שמע ובתפלה", כי גם בזה העיקר לאומרם בכוונה שלימה ומעומק הלב, דרחמנא ליבא בעי].

אמרו חז"ל (חולין קלט:) "המן מן התורה מנין (בראשית ג, יא) 'המן העץ', ומה ענין זה לזה, ומבאר הרה"ק בעל ה'בני יששכר' זי"ע ב'דרך פיקודיך' (מצות ל"ת יא) דחטא עץ הדעת היה שרצו אדם וחווה לדעת ולהבין טוב ורע, ותחילת החטא היה כאשר (בראשית ג, ו) "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל", ופירש שם רש"י "ראתה דבריו של נחש", היינו שהתאוותה להבין ולדעת מדוע ולמה עושה הקב"ה כן וכך, וזה נגד רצון הבורא החפץ שילכו עמו בתמימות

צדיקים אמרו ש'מגילה' היא מלשון הכתוב (תהלים כב, ט) "גול אל ה' יפלטהו", שפירושו לגלגל ולהשליך יהבו על הקב"ה, ואז זוכה שהוא יתב"ש יפלטהו ויצילהו^פ. וזה עיקר גדול בקריאת המגילה, להבין ולהשכיל שהקב"ה יושב על כסא מלכותו בשמי השמים ומביט ומשגיח על כל מעשה בני אדם, ומנהל את עולמו בחסד וברחמים.

וזה עומק דברי הרה"ק בעל ה'מנחת אלעזר' ממונקאטש זי"ע שהעמיס בלשון המשנה (מגילה יז.) "הקורא את המגילה למפרע לא יצא", דיש לפרש "למפרע" מלשון פרעון, שהקורא את המגילה כדי לפרוע את חובתו ולהסיר עול זה מעל צווארו "לא יצא", דעיקר מטרת הקריאה היא להתבונן בכתוב בה ובחסד ה' שגמל עם בני ישראל עם קרובו על ידי

פה. כבר פירשו בדברי נעים זמירות ישראל (תהלים קמז, טז) "הנותן שלג כצמר", שהקב"ה מוריד את השלג והכפור כפי מידת הצמר שיש לבעל חי כדי שיוכל להתחמם בעת הקור, וגם "כפור כאפר יפזר" היינו בהדרגה ולא בבת אחת, כדי שיוכלו להתרגל אל הקור, וכן הנסיונות שהקב"ה מביא על האדם הם בדרך זו, כדי שיוכל לעמוד בנסיונותיו. ומוסיף דוד המלך ע"ה בסיפא דהאי קרא (פסוק יט-כ) "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי", דמשום הכי ניתנה תורה רק לישראל עם קודש ולא לאומות העולם, כי יש בהם כוחות הנפש לקיים כל מצוות התורה, ואילו הגוים אין בהם הכח לקבל התורה על כן לא ניתנו להם תרי"ג מצוות.

שלא טעם טעם חטא", מיהו תורה היא וללמוד אנו צריכים], וכמו שאמרו (יומא כב:) שנשא ק"ו בנפשו "ומה נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה, כל הנפשות הללו על אחת כמה וכמה", וזה גרם לו שלא הרג את אגג שממנו נולד המן, והאמת שלא באלה חפץ השי"ת, כי אם שיקבלו דבריו בתמימות ולקיימם במלואם בלא הבנת הטעם, וכמו שאמרו "יצאה בת קול ואמרה לו, אל תהי צדיק הרבה", מעתה מובן הקשר בין חטא עץ הדעת להמן, כי בשניהם היה חסרון במדת התמימות.

ולכן תקנו חז"ל לשתות יין בפורים עד **דלא ידע**, כדי לבטל את העקמומיות שבלב, כי התיקון לחטא זה הוא ללכת "קאפ אין וואנט" מבלי להבין כלום, רק לעשות מצוות ה' בתמימות וללא התחכמיות, וזהו עול מלכות שמים שלימה.

ויעשו רצונו ללא התחכמיות, וישיבו לנחש בשפה ברורה "לא" בלי שום טעם פו.

והנה ביציאת מצרים נשתבחו בני ישראל במדה טובה זו של אמונה תמימה בהקב"ה, וכמו שנאמר (ירמיה ב, ב) "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", ולא הרהרו אחרי מידותיו לשאול מה יאכלו ומה ישתו בארץ ציה וערבה, ומשום הכי זכו במתן תורה שפסקה זוהמתן (שבת קמו.) וחזרו להיות כאדם הראשון קודם החטא, אך אז הגיע עמלק עם קליפת הטומאה שלו והכניס הקרירות בכלל ישראל, וכפר בעיקר לומר שח"ו אין השגחה פרטית עפ"ל, והעולם מתנהג בדרך הטבע וחלילה אין מנהיג לבירה, וכן כל לידת המן הרשע נגרם על ידי שאול המלך ע"ה [ואף שאין לנו השגה כלל בצדקותו, שאמרו עליו (יומא כב:) "בן שנה שאול במלכו - אמר רב הונא, כבן שנה



פו. יהודי אחד נכנס אל הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע והתאונן לפניו במר נפשו, שפלוני מקפח את פרנסתו, אדהכי והכי התחיל לשוחח עם הרה"ק מזוועהיל, ובאמצע השיחה סיפר לרבי על אחד מגדולי תלמידי הבעש"ט זי"ע שנטל חתיכת עץ וזרקה לתוך המים, ונעשה נס שגדלו שם עשבים ופרחים, ויהי כשמוע כן רבי שלומ'קה, אמר לו "יש דברים שמחויב האדם להאמין, ויש דברים שאינו מחויב להאמין, יש דברים שאם לא יאמין להם יהיה בכלל אפיקורוס, ויש דברים שאף אם לא יאמין לא יהא אפיקורוס, והנה סיפור זה שעכשיו סיפרת על אותו צדיק איני מחויב להאמין לו, ואילו האמונה שפלוני אינו יכול לקפח פרנסתך חיוב גמור היא, ומי שאינו מאמין בזה בכלל אפיקורוס הוא!" ובזאת פנה אליו וסיים "הרי הנך אברך חסידי, דע לך, שעיקר החסידות הוא אריין צו-בויערען אמונה אין די הערצער!" [יסוד ועיקר החסידות הוא להשריש היטב את האמונה בלב].